

Den ændrede bestemmelse forhindrer viderespredning af værkseksemplarer, der er erhvervet ved parallelimport eller anden form for import fra lande uden for EØS. I sådanne tilfælde er viderespredning til almenheden kun tilladt, hvis rettighedshaveren har givet samtykke. Det må dog forventes, at rettighedshaveren – fx et forlag – normalt vil have interesse i at give dette samtykke, når det gælder specialimport. Endvidere vil eksempelvis danske boghandlers erhvervelse af bøger fra udlandet ofte ske direkte fra den udenlandske forlægger; indhentelse af det fornødne samtykke kan således foregå i forbindelse med bestillingen af bøgerne.

Eksemplarer af værker, der ikke nyder ophavsretlig beskyttelse, kan under alle omstændigheder frit spredes videre.

Det følger af direktivets betragtning nr. 29, at konsumtion kun er relevant ved distribution af fysiske medier, ikke ved tjenester, herunder onlinetjenester. Der indtræder heller ikke konsumtion f.s.v. angår eksemplarer, der med rettighedshaverens samtykke er fremstillet af en bruger af en onlinetjeneste, fx en kopi af en database på internettet; her beror adgangen til at sprede eksemplaret til almenheden på aftalen mellem rettighedshaveren og brugeren. Dette svarer til gældende dansk ret.

Til nr. 18 (§ 19, stk. 1, 2. pkt.)

Forslaget til en ny bestemmelse i § 19, stk. 1, 2. pkt., skal ses i sammenhæng med lovforslagets nr. 17, hvorefter konsumtion af spredningsretten på grund af infococ-direktivets art. 4 begrænses til kun at gælde for overdragelse af eksemplarer inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Denne forpligtelse gælder imidlertid kun for viderespredning i form af salg, gave og lign., men ikke udlån og udlejning. Dette følger af direktivets betragtning nr. 28; i modsætning til dansk ret betragtes udlån og udlejning efter EU-retten ikke som eksemplarspredning.

En begrænsning til EØS-konsumtion for udlån og udlejning ville efter Kulturministeriets opfattelse skabe unødige problemer for navnlig biblioteksudlån af bøger. Når biblioteker foretager udlån af bl.a. litteratur på indvandrersprog, sker det ofte på basis af bøger købt direkte fra lande som Tyrkiet og Pakistan.

På denne baggrund foreslås det at gennemføre en undtagelse fra reglen i forslaget til stk. 1, 1. pkt., om EØS-konsumtion, således at retten til viderespredning i form af udlån og udlejning gælder, uanset om værkseksemplaret er købt eller på anden måde erhvervet i et EØS-land eller et land uden for EØS. Biblioteker kan således uden samtykke fra rettighedshaverne

udlåne bøger, der er købt i tredjelande, der ikke er medlemmer af EØS. Dette svarer til gældende ret. Det er fortsat en betingelse for konsumtion af udlåns- og udlejningsretten, at værkseksemplarerne er solgt eller på anden måde overdraget til andre med ophavsmandens samtykke, jf. stk. 1, 1. pkt. Undtagelser fra adgangen til udlån og udlejning til almenheden er fastsat i § 19, stk. 2 og 3.

Hverken biblioteker eller andre vil uden samtykke kunne viderepred eksemplarer af værker til almenheden i form af salg, gave og lign., såfremt eksemplarerne er købt i et land uden for EØS. Det er konsekvensen af forslaget til § 19, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 19 (§ 20, stk. 2)

Forslaget om ophævelse af lovens § 20, stk. 2, er af teknisk karakter.

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget nr. 2 (vedr. § 2, stk. 3, nr. 2) foreslås det at revidere det ophavsretlige visningsbegreb, således at dette begreb alene omfatter visning af et fysisk eksemplar af et værk for en tilstedeværende kreds af personer. De former for visning, der er nævnt i den gældende lovs § 20, stk. 2, herunder udsendelse af kunstværker i fjernsyn, vil dermed ikke længere indgå i visningsbegrebet, hvorfor bestemmelsen bør udgå. Forslaget indebærer ingen realændring i forhold til gældende ret.

Til nr. 20 (§ 21, stk. 2)

Forslaget indebærer en ændring af den gældende lovs § 21, stk. 2.

Formålet med ændringen er at tilpasse ophavsretslovens regel om fri offentlig fremførelse i undervisningsvirksomhed til infococ-direktivets art. 5, stk. 3, litra a.

Efter art. 5, stk. 3, litra a, kan medlemsstaterne indføre indskrænkninger i retten til overføring til almenheden, hvis der er tale om anvendelse til anskueliggørelse i forbindelse med undervisning, såfremt kilden med ophavsmandens navn angives, medmindre dette viser sig umuligt, og det sker i et omfang, som det ikke-kommercielle formål berettiger til.

Efter den gældende lovs § 21, stk. 1, nr. 2, er der fri adgang til offentlig fremførelse af udgivne værker bortset fra scene- og filmværker til brug ved undervisning. Det fremgår af bemærkningerne til 1998-loven, at værksfremførelser, der sker i forbindelse med undervisning i enkelte skoleklasser og lign., ofte ikke vil være offentlige på grund af den personlige tilknytning, der er mellem læreren og de enkelte elever. Den særlige undtagelse i § 21, stk. 1, nr. 2, har derfor kun betydning for undervisning, der sker for en bredere, ubestemt kreds, fx offentlige forelæsninger og fjern-